

La frase del dia

“Aquesta època [amb Donald Trump president] és molt humiliant per als nord-americans”

Richard Gere, ACTOR

Tribuna

Antoni Dalmau i Ribalta. Escriptor

En vigília de Sant Jordi

Sempre havíem dit que la gràcia del dia de Sant Jordi és que no fos dia festiu. Que això impedia la temptació de fer la primera escapada de l'any a la platja i, per tant, la dispersió dels hipotètics compradors de llibres i de roses. I que l'ambient dels alumnes de les escoles, encara que complicés la circulació de vianants i la consulta de llibres, no deixava d'augmentar l'efervescència del carrer. Doncs bé: demà en farem la prova, més que res perquè les previsions meteorològiques anuncien molt bon temps i caloreta. Per si de cas, venedors de roses i de llibres ja s'han avançat als hipotètics riscos plantejant la celebració d'enguany no pas com una data solitària, sinó com un cap de setmana llarg que permet fer-ho tot, complir amb el ritual de la diada i escampar la boira si no podem resistir l'atracció primaveral.

L'ALTRE ELEMENT QUE SEMBLAVA indispensable per a l'èxit era no contaminar el dia amb elements exògens, amb coses que no tinguessin res a veure amb llibres i roses, amb anhels patriòtics i amb sentiments amorosos. Però ara estem en ple procés sobiranista i les entitats civils d'aquest signe interpreten amb lògica que l'expansió catalanista de la festa no s'ha de reduir únicament a les quatre barres presents a totes bandes, sinó que cal aprofitar un dia com aquest per ajudar la causa del referèndum i del sí. I vet aquí que la massa indefallent dels últims Onze de Setembre es disposa a ajudar-hi com sempre, encara que receli dels polítics i les seves estratègies i encara que no sàpiga quina modalitat acabarà prenent el famós xoc de trens —o el que sigui— que s'anuncia per a la tardor vinent. Aquest, per fortuna, continua essent el tret distintiu del nostre particular procés: la fidelitat i la mobilització d'una massa enorme de gent que ja fa temps que ha interioritzat absolutament la

desconnexió, que es nega a cedir a tota temptació de desànim i que espera per damunt de tot una consigna clara que vol seguir fins al final. No sé si som proudent, encara, en aquesta trinxera del pacífic combat, però és indiscutible que, per més que tot s'allargui i es compliqui, per més que els unionistes de tota espècie anunciïn a cada moment la famosa baixada del suflé, no es detecten baixes sensibles en la militància. En aquest recorregut complex i difícil, Sant Jordi és una baula més que reforça les conviccions dels convençuts.

DEMÀ, DONCS, LA CELEBRACIÓ tindrà un lleuger aire singular, perquè és

“Demà, doncs, la celebració tindrà un lleuger aire singular, perquè és diumenge i perquè vivim el temps que hem decidit de viure

diumenge i perquè vivim el temps que hem decidit de viure. Que diferent, tot plegat, del que van ser aquells inicis de la festa de Sant Jordi que ja ningú no recorda i que molta gent ignora. I no parlo pas de la fira de roses o “dels enamorats”, que se celebra al pati del Palau de la Generalitat des del segle XV. Parlo de la presència dels llibres, d'aquell invent de 1926 de la Càmera Oficial del Libro de Barcelona, en plena dictadura de Primo de Rivera, per intentar ajudar la venda del producte a la ciutat capdavantera de la indústria editorial. Dels primers passos, més aviat fallits, que van tenir lloc a l'octubre i de la troballa feliç, ja el 1931, de traslladar-ho tot cap a la primavera i d'encaixar-ho amb el dia de Sant Jordi, amb el cèlebre equívoc de la data de la mort de Miguel de Cervantes i de William Shakespeare, que no va ser pas el mateix dia, encara que s'ho pensi molta gent. De fet, el que és estrictament morir, no sembla pas que cap dels dos ho fes el 23 d'abril, d'acord amb el calendari gregorià: el primer va morir la vigília, per més que es consagrés la tradició de recordar només la data de l'enterrament; i el segon perquè va traspasar, ens diuen, el dia 3 de maig. Tant se val, ben mirat, perquè això només era l'excusa: l'important, de cara al suport al llibre, era prendre la força del dia primaveral i patriòtic de Sant Jordi.

AIXÍ HO FEM NOSALTRES, certament, tants anys després, i en un context d'èxit clamorós de la diada: comprem llibres i regalem roses per la tradició que hem heretat, que dona de nosaltres al món una imatge de poble culte i amorós que, fet i fet, no és gens clar que ens mereixem la resta dels dies de l'any. Però hi sumem també aquella causa justa que, com deia Lluís Companys en una cita memorable i exacta, només ens té a nosaltres per poder ser defensada: la de Catalunya.

De set en set

Jordi Panyella

Per què fugim de la pluja?

Per què fugim de la pluja?

Plou i arrenquem a córrer buscant refugi, i només és aigua, aigua que cau, aigua

que ens mulla, aigua regalada, aigua que és essència de vida.

Però en fugim.

Plou i obrim paraigües.

Plou i despleguem caputxes.

Plou i maleïm el temps: “Mal temps” diem al bon temps de la pluja.

Anem a la font però escapem de l'aigua quan és l'aigua que ve a buscar-nos.

Busquem aigua a Mart però fugim de l'aigua quan ens rega la Terra.

Tan absurd com si l'amor fugís de la besada, o la mort volgués abraçar-se a la vida

No, no ens agrada la pluja.

I és tan absurd com absurd seria que el gira-sol tanqués les parpelles quan es fa de dia, o que l'amor girés l'esquena a la besada, que l'infern fugís del foc o que la mort volgués abraçar-se a la vida.

Som aigua, la meitat i una mica més del nostre cos és aigua i, tanmateix, fugim de l'aigua quan ens amara.

Som de la civilització de l'impluvi, dels constructors d'aqüeductes que capturaren la deu llunyana, senyors del castell d'aigua, esclaus de la canal de plom i adoradors de la font urbana —boca generosa de medusa—, i encara donem l'esquena a l'aigua regalada.

Sí, fugim de la pluja, de la mateixa aigua que després arrenquem dels rius per esclavitzar-la a les fàbriques o que corroïm fins a convertir-la en aliment putrefacte de claveguera. Sí, fugim de la pluja quan és la pluja que hauria de fugir de nosaltres.

Sísif

Jordi Soler

